DESPRE FOLOSIREA METODEI COMPARATIVE ÎN PREDAREA LIMBII FRANCEZE

DE

I. BRĂESCU

Studierea limbilor străine este înscrisă în programele multor şcoli medii şi superioare din ţara noastră. În ultimii ani, în special, predarea limbilor străine s-a extins în învăţămîntul superior, ele figurînd ca materie obligatorie pentru studenţii facultăţilor de filozofie, istorie, ziaristică, filologie etc. Se ştie de asemenea că aspiranţii sînt obligaţi să cunoască o limbă străină — franceza, engleza sau germana. Înfiinţarea Institutului de limbi străine dovedeşte locul însemnat pe care-l ocupă studiul limbilor străine în învăţămîntul nostru. În Uniunea Sovietică limbile străine formează una din laturile învăţămîntului politehnic, iar în fiecare an peste 10.000 de oameni se înscriu la institutele şi facultăţile de limbi străine. Problema metodicii predării limbilor străine a format obiectul de studiu al multor specialişti sovietici, şi astăzi ea prezintă un interes crescînd şi în ţara noastră.

În şcoala veche se folosea cu predilecţie metoda directă: profesorul (de multe ori adus din străinătate, necunoscător al limbii romîne) folosea de la prima lecţie numai limba străină şi dădea explicaţii mai ales prin gesturi, desene, prezentare de obiecte etc. Lecţiile luau astfel adeseori aspectul unor ghicitori, profesorul socotind drept o erezie întrebuinţarea limbii romîne. Traducerea ca element hotărîtor pentru înţelegerea unui text nu era de loc folosită, ba chiar condamnată.

Dar ştiind că gîndurile există numai pe baza materialului limbii, este logic ca elevul sau studentul să gîndească în limba pe care o stăpîneşte cel mai bine — limba maternă. De aceea, apare ca un fenomen natural compararea continuă pe care el o face între limba străină pe care o învaţă şi limba maternă. Cînd

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

i se cere să formuleze o propoziție în scris sau oral, elevul o gîndește întîi în romîneşte şi apoi o traduce mental în limba pe care o învață. În construirea propoziției, el ține seama de elementele de morfologie sau sintaxă care diferă de limba maternă. De asemenea, pentru înțelegerea unui text străin, metoda cea mai indicată este cea a traducerii.

Reiese astfel limpede că în procesul de asimilare a unei limbi străine, elevul trebuie să cunoască bine atît asemănările cît şi deosebirile care există între aceasta şi limba maternă. În procesul de predare a limbii străine, profesorul trebuie să se refere necontenit la limba maternă nu numai în ceea ce priveşte gramatica propriu-zisă, dar şi în legătură cu fonetica, lexicul, ortografia. De aceea este absolut necesar ca profesorii de limbi străine să stăpînească perfect limba romînă şi în special gramatica ei. Dar pentru ca metoda comparativă să poată fi folosită cu succes, să dea roade, elevii şi studenții trebuie să cunoască bine gramatica romînă, din care ei îşi aleg elementele principale de comparație în studiul limbii străine.

Metoda de predare variază desigur — în ceea ce priveşte amănuntele — după specificul fiecărei limbi; ne propunem în cele ce urmează să indicăm unele cazuri în care metoda comparativă poate da rezultate foarte bune în predarea limbii franceze, în şcolile noastre medii şi superioare.

I. Gramatica

A. *Morfologia*

1. ***Articolul.*** În predarea articolului trebuie de la început să se atragă atenția elevilor asupra deosebirii esențiale care există între limba franceză, unde articolul hotărît este proclitic, în timp ce în limba romînă el este enclitic: (***elevul*** **—*l'élève***). Fără o idee clară asupra acestei deosebiri, elevul va face deseori greşeala de a folosi substantivele în limba franceză fără articol. Dimpotrivă, în privința articolului nehotărît, trebuie să se arate asemănarea care există între cele două limbi (***un homme* = *un om***). Orice noțiune gramaticală necunoscută în limba maternă, dar proprie limbii străine, prezintă serioase dificultăți pentru elevi. De aceea trebuie să se insiste mult asupra articolului partitiv, care nu există în gramatica romînă: (***je mange du pain*** = mănînc pîine, ***je bois de l'eau*** = beau apă).

2. ***Substantivul.*** Legată de problema predării articolului, însuşirea genului substantivelor provoacă mari dificultăți în cazurile în care substantivul are în limba franceză alt gen decît în limba romînă. De pildă, ***le pays*** « țara », ***le pouvoir*** « puterea », ***le problème*** « problema », ***le thème*** « tema », ***le jardin*** « grădina » ***le crime***, « crima », ***le légume*** « leguma », ***un anniversaire*** « o aniversare », ***le champagne*** « şampania ».

Profesorul trebuie să insiste în mod deosebit asupra acestor cuvinte. El le va aduce în mod frecvent în memoria elevilor prin conversație, insistînd

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

asupra faptului că au un gen diferit de cel cunoscut de elevi din limba lor maternă.

3. *Adjectivul.* Aceeaşi raportare sistematică şi mereu repetată trebuie să facă profesorul şi în predarea adjectivului. Se va arăta că limba franceză foloseşte pentru gradele de comparaţie tot forme analitice ca şi limba română (*plus grand* « mai mare », *le plus grand* « cel mai mare » etc.) Avînd clară asemănarea dintre cele două limbi, comparaţia adjectivelor nu va mai fi o dificultate pentru elevi. Problemele care vor cere un studiu mai îndelungat din partea elevului condus de profesor vor fi cele care aduc elemente deosebite de limba maternă: formele neregulate de comparaţie ale adjectivului *bon* (*meilleur* « mai bun », *le meilleur* « cel mai bun »), a căror construcţie este cu totul străină spiritului limbii române; formele adjectivului posesiv *notre* şi *nos*, pe care elevii le confundă adeseori din cauza formelor corespunzătoare din limba română, (***notre*** *livre* « cartea *noastră* »; ***nos*** *livres* « cărţile *noastre* »). Desigur şi sub influenţa formării pluralului în limba franceză, elevii folosesc adeseori în loc de *nos* forma incorectă « notres »; o categorie a adjectivului în gramatica franceză o formează numeralul, în predarea căruia e bine să se insiste asupra formării numeralului cardinal de la 70 încolo, prin adunare (71 = *soixante et onze*), iar de la 80 la 100 (*quatre vingt treize* = 93) prin înmulţire şi adunare. Va fi scoasă în evidenţă şi deosebirea pe care o prezintă faţă de limba română numeralul *mille*, invariabil în limba franceză.

4. *Pronumele.* Un alt capitol de morfologie care, studiat în legătură cu particularităţile specifice limbii române, poate contribui la însuşirea unei cît mai corecte folosiri a limbii franceze este capitolul pronumelui. De la început profesorul trebuie să insiste asupra existenţei în limba franceză a celor două forme ale pronumelui personal — accentuată şi neaccentuată — (*je* şi *moi* « eu »; *il* şi *lui* « el »), arătînd cum e folosită fiecare. În al doilea rînd, trebuie să se atragă atenţia asupra imposibilităţii separării pronumelui de verb, fenomen care nu poate fi întîlnit în limba română (*je vais* « eu mă duc », dar şi « mă duc »; *il crie* « el strigă » sau « strigă »).

În conjugarea verbelor reflexive elevii folosesc adesea forme incorecte de felul: *nous ne promenons*. Ele se explică prin necunoaşterea declinării pronumelui personal, care în limba franceză are forme identice pentru nominativ şi acuzativ (la pers. I şi II plural). Părîndu-li-se curios să repete acelaşi pronume (***nous nous*** *promenons*), elevii influenţaţi şi de asemănarea fonetică dintre pronumele românesc *ne* şi cel francez *nous*, ajung la forma incorectă citată mai sus. Pentru evitarea acestei greşeli e necesar să se insiste mult asupra formelor declinării pronumelui în limba franceză, comparativ cu formele respective din limba română.

O altă greşeală se produce în întrebuinţarea pronumelor cu anumite verbe care cer dativul în limba franceză, în timp ce în limba română cer acuzativu (« îl întreb » *je* ***lui*** *demande*, « îl ascult » *je* ***lui*** *obéis*).

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

5. *Verbul.* Studiul capitolului vast al verbului este mult uşurat de faptul că, în linii mari, formarea modurilor şi timpurilor prezintă multe asemănări cu limba romînă. Profesorul va începe prin a arăta elevilor aceste asemănări. Putînd adeseori raporta formele verbale ale limbii franceze la cele romîneşti, elevii vor stăpîni bine această categorie morfologică. În mod deosebit trebuie să se insiste însă asupra deosebirilor care există între cele două limbi în formarea mai mult ca perfectului — timp simplu în limba romînă dar compus în franceză —. În predarea viitorului I al verbelor franceze profesorul va lămuri elevii — în repetate rînduri, dacă este nevoie — că forma compusă există şi în limba franceză, dar ea reprezintă un viitor apropiat *(je vais écrire)*. Elevii şi studenţii romîni obişnuiesc să folosească cu predilecţie această formă datorită asemănării cu viitorul I romînesc, uitînd însă că ea are o nuanţă deosebită în limba franceză.

Un fenomen necunoscut în limba noastră este formarea timpurilor compuse la unele verbe, cu auxiliarul *a fi* (être) Mulţi elevi traduc adeseori greşit construcţii ca: *il est mort* prin «el este mort», în loc de «el a murit», cum este corect. Tot din cauza faptului că unele verbe se conjugă cu auxiliarul *a fi*, mulţi elevi întîmpină greutăţi în recunoaşterea formelor verbale pasive construite cu acelaşi auxiliar. De aceea elevii trebuie să cunoască bine care sînt aceste verbe, atrăgîndu-li-se mereu atenţia atît asupra lor cît şi asupra fenomenului în sine.

6. *Adverbul.* Ca şi în limba romînă — dar pe o scară mai redusă — franceza foloseşte adjective în funcţie de adverb: ex. *il chante faux* «el cîntă fals». În predarea adverbului trebuie însă să se insiste asupra formării adverbului prin adăugarea sufixului *-ment* la adjectiv, fenomen propriu limbii franceze (*il récite joliment* «el recită frumos»).

În privinţa adverbelor de negaţie, pentru o mai bună însuşire a folosirii formelor *non* şi *ne* se poate recurge la o comparare cu limba rusă, unde cele două forme *net* şi *ne* au funcţiuni asemănătoare.

7. *Prepoziţia.* Se consideră, de obicei, ca o serioasă piatră de încercare pentru cei care studiază o limbă străină folosirea corectă a prepoziţiilor. Şi în cazul limbii franceze se observă adesea deosebiri faţă de romînă. De pildă: «*într-o* noapte senină» ***par*** *une nuit claire*; «vecin *cu*» *voisin* ***de***; «a trage *de* cap şi *de* picioare» *tirer* ***par*** *la tête et* ***par*** *les pieds*; «a semăna cu» *ressembler* ***à***; «a se lovi de» = *se heurter* ***à*** etc. Profesorul trebuie aşadar să insiste, ori de cîte ori are ocazia, asupra acestor deosebiri. Un fenomen propriu limbii franceze şi care provoacă dificultăţi este suprimarea prepoziţiei în unele cazuri: «într-o zi» *un jour*; «mergea cu sabia în teacă» «*il marchait l'épée au fourreau*; «era cu mîinile şi picioarele legate» *il était pieds et poings liés* etc.

B. *Sintaxa*

În privinţa sintaxei propoziţiei trebuie înlăturată de la început confuzia care se poate naşte din deosebirile de terminologie dintre gramatica franceză şi

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

cea romînă. În adevăr, categoria sintactică a atributului (din gramatica romînă) se numeşte în gramatica franceză « complément du nom » (ex. le pays *du socialisme*). În schimb, ceea ce se numeşte în limba franceză « atribut » este în romîneşte nume predicativ (ex. *il est convaincu*). Trebuie de asemenea insistat asupra noţiunii de « complément d'agent », prin care se înţelege complement al unui verb pasiv (care în gramatica romînă este asimilat complementului indirect), de ex.: *les arbres sont abattus par le bucheron* « copacii sînt doboriţi de tăietorul de lemne ».

O deosebită dificultate o prezintă construcţia propoziţiilor condiţionale, datorită faptului că în limba franceză conjuncţia « si » este urmată în mod necesar de alte moduri şi timpuri verbale decît în limba romînă. De aceea, pe lîngă explicarea teoretică a regulei lui « si », este necesar să se dea elevilor şi un tablou comparativ de felul următor:

Romîna		*Franceza*
Optativ — Condiţional prezent	—	Indicativ imperfect
Optativ — Condiţional trecut	—	Indicativ mai mult ca perfect
Indicativ viitor I	—	Indicativ prezent.

Cînd unui elev i se cere să construiască o propoziţie condiţională în limba franceză, el o construieşte mult mai repede avînd acest tablou în minte decît gîndindu-se la regula gramaticală propriu-zisă. Aceasta deoarece propoziţia este gîndită în romîneşte şi tradusă mental în limba franceză. Cunoscînd bine corespondenţa timpurilor, această traducere se poate face mult mai repede, aproape instantaneu.

Tot cu ajutorul unui tablou comparativ trebuie predată şi regula concordanţei timpurilor. Presupunînd că în propoziţia principală se află un timp trecut, se va recurge la următorul tablou care indică timpurile ce se folosesc în propoziţia secundară:

Romîna		*Franceza*
Indicativ prezent	—	Indicativ imperfect
Indicativ perf. compus	—	Indicativ mai mult ca perfect
Viitor I	—	Condiţional prezent.

De exemplu, « credeam că el învaţă » = *je croyais qu'il étudiait* etc.

O altă dificultate asupra căreia trebuie să se insiste mult este folosirea subjonctivului într-o serie de propoziţii completive, acolo unde în romîneşte găsim indicativul. De exemplu, (« credeţi că a plecat? » *croyez-vous qu'il soit parti*? sau « regret că a plecat » *je regrette qu'il soit parti*). Arătîndu-se deosebirea care există între cele două limbi, greşelile vor putea fi evitate.

Propoziţiile relative se pretează şi ele la greşeli din cauza faptului că, într-o construcţie de tipul: « cărţile pe care le-am citit », franceza suprimă pronumele personal în acuzativ: *les livres que j'ai lus*. Dacă nu li se atrage atenţia asupra acestei deosebiri, elevii traduc: *Les livres que je* **les** *ai lus*. Pentru însuşirea corectă a acestei particularităţi se recomandă cît mai multe exerciţii.

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

O problemă destul de grea a limbii franceze o constituie galicismele, construcţii specifice acestei limbi. Astfel, pentru o mai bună înţelegere a sensului galicismului « c'est », se poate recurge la comparaţia cu limba rusă, unde există o construcţie echivalentă: « *это книга* » c'est *le livre*. Trebuie însă amintit că în limba franceză expresia se foloseşte şi la alte timpuri: *ce sera, c'était*.

Exprimarea datei se face în limba franceză printr-o construcţie specială: acolo unde romîna foloseşte prepoziţiile « la » sau « în », limba franceză are articolul hotărît *le*; Lenin s-a născut la 21 Aprilie 1870 = *Lénine est né le 21 avril 1870*. Dacă nu se fac exerciţii suficiente, elevii au tendinţa de a întrebuinţa prepoziţia *à* prin analogie cu limba romînă.

Este necesar să se facă multe exerciţii şi cu alte construcţii specifice limbii franceze, ca de exemplu: « este cald » *il fait chaud*; « este întuneric » *il fait sombre*; « mi-e foame » *j'ai faim*; « mă doare capul » *j'ai mal à la tête* ş. a.

În propoziţii de felul « îi fac portretul » elevii comit greşeala de a traduce cuvînt cu cuvînt. Dar propoziţia « je lui fais le portrait » este străină spiritului limbii franceze, care foloseşte adjectivul posesiv în locul pronumelui personal în dativ *je fais son portrait*. La fel: *il s'ajuste la cravate* = el îşi aranjează cravata este o formulare incorectă, des întîlnită din cauza influenţei limbii romîne. Corect se va spune: *il ajuste sa cravate*. Şi aceste greşeli se pot evita numai prin exerciţii repetate.

În privinţa expresiilor specifice fiecărei limbi este necesar să se arate, în primul rînd, că ele nu pot fi traduse cuvînt cu cuvînt fără a ajunge la efecte umoristice (de ex. dacă s-ar traduce astfel de expresii ca *graisser la patte* sau *a spăla putina*). În al doilea rînd, de cîte ori este posibil, se vor da expresii echivalente, ca de exemplu « a spăla putina » *prendre la poudre d'escampette*; *faire l'école buissonnière* « a trage la fit ». Desigur, aceasta cînd studiul limbii franceze se găseşte într-o fază mai înaintată.

Şi în ceea ce priveşte topica limbii franceze, trebuie să se arate că ea este mai rigidă decît topica limbii romîne şi că, în general, cuvintele au un loc precis în frază, după funcţia pe care o îndeplinesc. În limba romînă aşezarea subiectului după predicat se întîlneşte mai des decît în limba franceză, unde inversiunea subiectului este un caz excepţional. O propoziţie de tipul: « în sfîrşit, veni şi tatăl meu » nu admite aceeaşi ordine a termenilor în limba franceză. Corect, ea se traduce astfel: *enfin, mon père vint aussi*.

În cazul unei propoziţii în care există două pronume personale, unul în dativ şi celălalt în acuzativ, locul acestora diferă: în limba romînă se pune întîi pronumele în dativ, în timp ce în limba franceză se întîmplă tocmai invers: *i-o* dau « je *la lui* donne ».

Este necesar să se insiste asupra deosebirilor care există între cele două limbi asupra topicii, lucru care se poate face prin analize sintactice de texte comparate, folosind în acest scop şi traducerile existente ale operelor scriitorilor romîni clasici şi contemporani.

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

Datorită faptului că în lexicul limbii romîne există un număr destul de mare de cuvinte de origine franceză, s-ar părea că indicarea asemănării dintre cele două limbi pentru o serie de termeni ar uşura învăţarea limbii franceze. Problema nu este însă atît de simplă cum pare.

În primul rînd, ispitiţi de numărul relativ mare de franţuzisme din limba romînă, elevii şi studenţii au tendinţa de a inventa termeni francezi care de fapt nu există. Dacă Guliţă al lui Alexandri vorbea de « furculition » am putut întîlni şi « la larme » (larma) pentru *le vacarme*, sau « tratatifs » (tratative) pentru *pourparlers*, « vamal » pentru *douanier* sau « invader » (a invada) pentru *envahir*. (Această din urmă greşeală este destul de frecventă întrucît termenul « invazie » are corespondentul său în *invasion*).

În al doilea rînd, o altă serie de greşeli se produce în traducerea unor cuvinte romîneşti destul de apropiate ca formă de termenii francezi corespunzători. Elevii şi studenţii uită aceste deosebiri şi astfel folosesc curent « éliberation » pentru *liberation*, « exploder » în loc de *exploser*, « export » şi import » în loc de *exportation* şi *importation*, « exploitateur » în loc de *exploiteur*, « théorétique » în loc de *théorique*, « humile » în loc de *humble*, « le gouverne » pentru *le gouvernement*, « saluter » pentru *saluer*, « le faliment » pentru *la faillite* ş.a.m.d.

Este nevoie de nenumărate exerciţii pentru evitarea acestor greşeli curente, care provin tocmai din apropierea care există între lexicul romîn şi cel francez.

De multe ori se fac greşeli în folosirea unor verbe pronominale în limba franceză, care au trecut în limba romînă la diateza activă, de pildă *s'évader*. Verbul *se retourner* = « a întoarce capul » este adeseori folosit în mod greşit pentru « a se întoarce », « a reveni ».

În privinţa verbelor semnalăm şi confuzia la care se pretează verbul *ajouter* « a adăuga », care este folosit pentru a traduce rom. « a ajuta » (fr. *aider*). La fel, uneori verbul *tourner* este tradus prin « a turna ».

Greşeli se mai fac în privinţa lexicului în legătură cu unele cuvinte care nu au în limba franceză decît pluralul, în timp ce în romîneşte se folosesc la singular. Astfel: *les vacances* « vacanţa » sau *les cheveux* « părul » (*le cheveu* avînd sensul de « firul de păr »). Invers, *le bois* (*de chauffage*) « lemne de foc », singular în limba franceză, este folosit în limba romînă cu acest sens numai la plural. La fel, *l'argent* « banii ».

Rezultă de aici că, în privinţa însuşirii lexicului limbii franceze, compararea cu limba romînă trebuie îndreptată spre dublul scop de a arăta asemănările care există între cele două limbi şi de a preveni greşelile care se fac de obicei.

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

III. Ortografia

Şi la acest capitol este necesar să fie prevenite greşelile comise în ortografierea unor cuvinte franceze, pe care le avem şi în romîneşte, ca neologisme. Din cauza aspectului lor grafic din limba romînă, foarte adesea se scriu greşit cuvinte ca: *chauffeur*, «şofer» *quarantaine* «carantină»; *ensemble* «ansamblu», *enquête* «anchetă», (scrise cu «a» iniţial); *qualité*, *quartier* (scrise cu «c» iniţial); *philosophie*, *psihologie* (scrise cu «f» în loc de «ph»); *garage* (scris ca în romîneşte «garaj»), *chauffeur* (scris cu «o») etc. Cînd elevii sau studenţii învaţă cuvinte de felul acestora, este nevoie să li se atragă atenţia asupra ortografiei lor din limba franceză.

Limba romînă poate veni în ajutorul elevilor şi studenţilor pentru justa folosire a accentului circumflex. Ştiind că el înlocuieşte de multe ori un vechi «s» etimologic, care s-a păstrat în cuvintele romîneşti cu aceeaşi origine (latină), este bine să se amintească în legătură cu cuvintele respective din limba franceză, cuvintele romîneşti corespondente: astfel, *pêcheur* «pescar», *fenêtre* «fereastră», *guêpe* «viespe», *hôpital* «spital» etc.

IV. Fonetica

Am lăsat acest capitol la urmă pentru faptul că, în privinţa foneticii, referirea la limba romînă se poate face numai pentru a insista asupra unor sunete proprii limbii franceze şi greu de asimilat de către romîni. De pildă nazalele, sunetele *u*, *eu*, *gu* etc. Se va arăta că aceste sunete fiind greu de pronunţat, trebuie depus un efort special pentru însuşirea lor corectă. Se va arăta de asemenea cum sînt transcrise unele sunete folosite în limba franceză în numele străine. Astfel: *ţ* = *tz*, *ts*; *ce*, *ci* = *tch*; *ge*, *gi* = *dj*.

În legătură cu *e* deschis (*è*), se poate aminti pronunţarea dialectală a lui *e* în Transilvania. De asemenea, se poate stabili o apropiere între pronunţarea lui *e* în cuvinte ca *le*, *je*, cu *ă* romînesc.

În privinţa pronunţării mai este necesar să se atragă atenţia şi asupra unor greşeli care se fac din cauza asemănării între cuvintele respective din cele două limbi. Astfel, în loc de *garanţie*, *paletot*, *censure*, *sensation*, *représailles*, se pronunţă adeseori greşit «garansie», paleton», «cenzure», «senzation», «repressailles» Exemplele pot fi înmulţite în acest sens. În general însă, fonetica este capitolul unde metoda comparativă nu poate fi folosită decît în mică măsură.

Cele de mai sus nu au avut decît scopul de a ilustra printr-o serie de exemple modul în care se poate folosi cu succes metoda comparativă în predarea limbii franceze. Desigur subiectul este departe de a fi epuizat, şi această metodă poate fi aplicată şi în alte cazuri. Se pune însă problema de unde porneşte compararea: de la limba romînă sau de la limba franceză? Fără a intra în amănunte, se poate stabili că, atunci cînd e vorba de predarea unui material care trebuie

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)

însuşit reproductiv (adică în scopul de a-l folosi atît în vorbire cît şi în scris) se pleacă de la limba romînă. Cînd e vorba însă de predarea unui material meni să fie însuşit în mod receptiv (adică cu scopul de a da elevului doar posibilitate de a înţelege şi traduce un text sau de a se exprima oral într-o limbă străină), s pleacă de la limba străină. Ultimele manuale de franceză apărute la noi folose într-o oarecare măsură metoda comparativă, dar se simte lipsa unei gramatic a limbii franceze, întemeiată pe metoda comparativă, pentru uzul romînilor

Înainte de a încheia, este necesar să atragem atenţia asupra primejdiei p care ar putea-o prezenta exagerarea folosirii metodei comparative. Ea nu tre buie să reprezinte un scop în sine, ci doar unul din mijloacele — desigur dir cele mai însemnate — care ajută la atingerea ţelului propus: o cît mai bună însuşire a limbii străine, în cazul nostru a limbii franceze.

BDD-A10230 © 1954 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:00:14 UTC)